

Sygn. akt I CSK 529/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości V. S.A. w upadłości likwidacyjnej
w P. i [...] P. S.A. w P.

przeciwko [...] X. S.A. w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego [...] „X.” S.A. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 lutego 2012 r. uwzględniającego powództwo syndyka masy upadłości „V.” S.A. w upadłości likwidacyjnej w P. i [...] „P.” S.A. w P. o zapłatę kwoty 110 146,39 zł z ustawowymi odsetkami

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 481 § 1 w związku z art. 488 § 2, art. 481 § 1 oraz art. 481 § 1 w związku z art. 6 k.c., a także naruszenie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący sformułował zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytania: 1) „Czy powstanie na podstawie umowy zobowiązania do zapłaty kar umownych z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania przez daną stronę zobowiązania niepieniężnego uprawnia drugą stronę, tj. stronę, którą obciąża obowiązek spełnienia zobowiązania pieniężnego, do powstrzymania się ze spełnieniem tego świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego odpowiadającego wartości kar umownych (na podstawie art. 488 § 2 k.c.)”; 2) „Czy uprawniony do powstrzymywania się ze spełnieniem zobowiązania pieniężnego w związku z powstaniem na podstawie umowy zobowiązania drugiej strony do zapłaty kar umownych – wobec braku zaoferowania przez drugą stronę świadczenia wzajemnego wyrażającego się w wartości powstałych do zapłaty zobowiązań z tytułu kar umownych – posiada uprawnienie do powstrzymywania się z zapłatą całości należności wynikających z wystawionych przez drugą stronę faktur, czy też tylko tych, które stanowiły przedmiot potrącenia strony uprawnionej?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny służący do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych

i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. I tak, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien był zagadnienia nie tylko sformułować, ale i przedstawić wyczerpującą argumentację prawną, wskazać argumenty, które doprowadziły do rozbieżnych ocen prawnych a także wykazać, że rozstrzygnięcie tych zagadnień przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (por. m. in. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.).

Skarżący nie sprostął temu wymaganiu. Argumentacja prawna nie jest dostateczna a ponadto skarżący pomija, że z dokonanych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych wynika, że zalega on z płatnością niektórych faktur wystawionych przez powodów. Uwzględniając zatem, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 października 2011 r. (II CSK 29/11, OSNC-ZD 2012, nr 3, poz. 56) wskazał, iż nie może powoływać się na art. 488 § 2 k.c. ten, kto nie spełnił swego świadczenia, należy uznać, że przedstawione przez skarżącego zagadnienia prawne nie mogą być uznane za kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).